

Pregària... i deixar-se fer

¿"Fas pregària", o "la pregària et fa a tu"? Justament amb aquest títol, Jesús Renau ens ofereix una de les seves encertades reflexions, que et convido a llegir i assaborir amb calma:

No és un senzill joc de paraules. Mes aviat, és un tema de fons. És cert que fem pregària; estem en un lloc, intentem fer silenci interior, reflexionem, contemplem la Paraula, demanem... Cert.

Hi ha, però, una altra dimensió. A la pregària ens relacionem amb Déu. En la fe nua... en la fe acompanyada de consol i de pau, d'harmonia,... i a cops en la fe que dóna pas a l'experiència vital de l'Altre. Ell sembla que creix i el jo sembla que va restant rebut, acollit i estimat. Des d'aquesta dimensió és quan ens adonem que més que fer pregària, la pregària ens fa a nosaltres.

La pregària ens potencia algunes dimensions essencials que generalment podem tenir mig adormides: interioritat, concentració, control de la ment, recolliment, harmonia de cos i d'esperit... Dimensions que ens ajuden a desenvolupar la nostra persona en àmbits interiors fonamentals per viure de debò.

La pregària ens purifica. Surt el que estava mig amagat. Emergeixen la limitació, les dependències, els defectes, el mal ús de la nostra llibertat i els pecats. Potser a cops fugim de la pregària perquè ens fa por trobar-nos amb nosaltres mateixos. I no ens adonem del gran benefici que representa aquesta purificació.

La pregària ens relaciona. Desperta el sentit de l'altre, dels altres, de la natura, i sempre, quan preguem de veritat, ens relaciona amb Ell. La relació amb Déu és la font de totes les relacions en el que tenen de més positiu, amor, escolta, donació, desinterès.

La pregària ens va fent cada cop més oberts a l'estimació. La rebem d'Ell, per la Paraula i la Presència. De fet és l'amor el secret de viure, desenvolupant l'interior del cor. Qui es relaciona i és relacionat amb Déu Amor va descobrint amor i es va fent capaç de servir i estimar en tot.

Quan preguem s'està realitzant una transformació, mai acabada, que és potser la millor aventura, que repercuteix en la forma de viure, de sentir, d'actuar i de valorar.

Per tot plegat és la pregària la que ens fa a nosaltres i no tant que nosaltres la fem. Déu ens ha estimat primer... deixem-lo fer.

1. Faig silenci en el meu interior...

2. ...sento que sóc en la presència del Pare... I ara i avui, en l'estona de pregària, no faig res, no intento fer res...

M'estic, conscientment, en la seva presència, em "deixo fer" per Ell. Crec profundament que Ell treballa en mi... deixo que faci... Com si estigués deixant-me escalfar pels raigs de sol, o deixant-me inundar per l'escalfor que recorre tot el meu interior, tota la meva persona...

3. ("No fas" res, però "et fa" molt. La propera vegada parlarem de pregària i transformació).